

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwość da.

Njech ty spěwał
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njech ól khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřěw će.

• Sserbske njedželske łopjeno. •

Budyšin

15. novembra 1925

Bauzen

Čištoč a nakład Čsmolerjez knižičkičjezjetnje a knižarnje šap. družst. s wobm. ruł. w Budyšinje.
Wułhadža kóždu sobotu a placzi bértlěinje 78 kotych pjenježłow.

23. njedžela po swjatej Trojicy.

Scz. śwj. Mateja 22, 15—22.

Sažo ras chynchu farisejszy Jesuša w rěczy popadnycz a to s praschenjom: Sskuscha žo, křěžorej dań, t. r. dawł, dawacz abo niz? Wón móžesche wotmołwicz kaž chynsche, na kóždn pad bē popadnjenn, pak bē swojeho luda pak znyeho knježerstwa njepscheczel, abo hodžesche žo tola sa tajkeho wudawacz. Tajke farisejske hechlerste, jebate myšliczki wězo njeběchu pěkne a sдобne. Ale njednyrbimj skóncznje tamnym jebatym, lestnym ludžom džakowni bncz, so žu žo Jesuša sa nimoměrnj wažnej wězu prascheli, kotraž dyrbjala wožebje džěnka kóždeho sprawneho křěšćizjana šajimowacz? To je praschenje, kał křěšćizjan k swojej semskej wótczinje steji a k tym, kiž ju rjaduja, potajkim k wyschnosczi. Nichtó nje móže přecz, so je to wažna wěz a so žo tu wjele wopacznoscžow a smyłkow stawa. Wo tych pak njech tu njeje rěcz. Nam móže tu jenož wo to hicz, šhto Jesuž wo tutej wězn budžesche. Měnimj sprawnje, niz lestnje, jemu prajizy: Mištrje, wěmny, so žu wěrnny a wučizsch Boži pucz prawje a njerodžizsch wo nikoho. Wěscze žo tež njepschehřěschimj s tym, so sa křěžora, kotrehož wjazny nimamny, s krotka wyschnoscž stajimny, kaž je to Jesuž tež měnił. Kał křěšćizjan k semskej wyschnosczi steji! Jesuž měni: Dajcze wyschnosczi, šhtož je wyschnoscžine, a Bohu, šhtož je Bože. Pokažcze mi dańste pjenješny, Jesuž lestnym farisejskim wotmołwi. A kał křucze je wěscze pschitym wóczko teho, kiž bē kral prawdn, w kotrehož ercze njeje žo žane jebanstwo namakało, na nich hladało, jako žo wón jich praschesche: Čzeje je šnamjo a wopišmo? Tu njebē wja-

zy móžno, žo wotmołwn smincz, kaž jara žo špytachu wicz a wěz woběncz. Dyrbjachu wotmołwicz: Křěžorowe. Šhto je wón jim s tym chynł dopokasacz? Drje tole: Pod křěžorowym knježstwom stejicze, jeho šchit w šjawnym žiwjenju we wobkřadze, sa křebje a křojich, to a to šjawne šarjadowanje wužiwacze džěń wote dnja, a teho, šhtož ma semske knježerstwo wot waš žadacz, chynli žo smincz?

A dale: Tón, kiž psched wami steji, njeje žadny šběžkał, kiž přenjojtne człowjeske pschizkušnosczje pscheměnja a pschewobrocza. Tón Bóh, w kotrehož mjenje wón rěczy a džěła, nej Bóh njeporjada, ale porjada runje na tutym křěcze, runjež wón wo formu abo twórbu tutoho porjada njerodži. Tuž dajcze wyschnosczi, šhtož je wyschnoscžine. To je šjawnje a sprawnje rěczane a dyrbjalo to bncz runje sa człowjeka džěbnisheho czaša, kiž křebi něšcto wē na to, so drje wón šam njeje štat, ale tola žo bu twori štat, so potajkim sa njón nima jenož prawow křebi žadacz, ale na přěnim měštnje pschizkušnosczow dopjelnicz. Kał husto w žiwjenju, wjazny hacž junkrócž sa džěń, naž to a tamne na to dopomina, so šmny štawny kraja, kralestwa, nětko tał džakowano Bohu tola někał šažo šrjadowaneho kraja, njech tež mamny w jenotliwym hišcze wjele wustajecz. Šsmny džě doscz njeporjada šhonili a czežko doscz šacžuwali, šhto to rěka. Bncymny žo šchwarnje džiwali, by-li kóždn czinicz mohł, šhtož a kaž by chynł a kóždn šam na žo štajeny był. Runje my křěšćizjenjo wěmny, so je prawa wyschnoscž dobrotu Boža. Tuž dawamny jej, šhtož jej křušča. Hacž žu to jenož dawki, džěnka wožebje czežke a štoro pschěhnate? A niz tež pschizkušnoscz, niz s bojošču křěšćizjenja, ale šwědomja dla wyschnosczi data? Niz možny

wšchě, kotrež kóždy na swojim měštnje mamy powšchittowno-
hódnošč dawa, so bo jenož sa kame kwoje wězy nještara, ale
so šhromadnemu lěpšchemu kluži. Abo dyrbjal bo woprav-
džity kšchesczijenjo i njeplódney kritiku społojicž, bjes toho, so
by ruzy na džělo sałožik? A kmy tola někač i knježimi we
kamknyym kraju, runjež hrubeho nješkhecžela pjašč naž hi-
šchže kurowje daji a sakračne tykazy, haj milony czežko sa-
klužennyč pjenjes do wukraja du. Njedyrbjeli se wšchěmi
mozami na to džělacž, so bychmy i knjesom woštali w kamk-
nym domje? Wodarmo naž nježměl dženska kwi. japošchtoł
napominacž, so by bo štala modlitwa a dobroproščenje sa
wšchu wšchnošč, hdyž po našcheho Luthera klowje bo mo-
dlazy kšchesczijenjo w Božim knježerstwoje kweća kędža, kač
dyrbjeli woni bjes wliwa byčž sa semške knježerstwo? Tuž
dajmy wšchnoščzi, šchtož je wšchnoščzine.

A Bohu, chtož je Bože, rječne Jesuž. Tole klowčžo a
njeje tu bjes wotpohlada pšchistajene, kač bychu bo dyrbjale
dwě wězy pornjo kębje štajicž, abo jako by chynł Jesuž dwě
kraleštwe postajicž, w kotrymajž bychmy žiwi byli po jeju
šakonjach a šakadach, kač bo trjeba po škladnoščzi. Knjesa
Jesužowe kraleštwo njeje wot tutoho kweća, ale w tutym
kwečze, je kraleštwo kwećdomja a wutrobny, abo kač je ras ně-
chto prajik: Šwěćdomja dla bo kšchesczijen kweća i luboščzu
mozuje. Wjazny hacž juntrócž je Jesuž wo tym rěčal, so
maja čzi, kiž jemu pšchiklušchjeja, kweć i jeho duchom pšcheki-
kacž. To bē došč snaty smyłł šarišejškich, so i pšcheměnjem
šwonkownych wobštejnoščzow a mjes tym tež knježerstwa po-
wšchittowne polěpščenje woczakowachu, šnutškwone wobro-
čenje wutrowow a kwećdomjow i Bohu pač wotpočasachu.
Kucž wotkhorjenja a nowotwara bo jim wot wonkach šapo-
čža, mjes tym so chynšche Jesuž nawopak. Še to snaty hłóž
i nachich čžašow: Dajče nam lěpche šwonkowne wobštejno-
ščze a hnydom budže lěpje. Šwonkowny pšchewrót dyrbjesche
a dyrbi to doščnjecž, šchtož je jenož šnutškwownemu pšchemě-
njenju abo kwećčenju móžno. Wot nutška pač rěka: Š w-
šoka, i duchom Božim, kiž wutrobny pšchetworja, kiž je kwe-
čzi, wošebje i tym, so kębicžiwosčž, najhóršcheho nješkhecžela
wšcheho šhromadneho žiwjenja mori, a sa to wožiwja lu-
boščž, kiž je šwjast doščonjenja. Nam kšchesczijanam njeje to
tohodla pódlaňka, ale je nam hłowna kęada: Bohabojoščž
je špocžatł mudroščze. Tohodla sa to wuštopujemy: Dajče
Bohu, šchtož je Bože! A napominamy: Dajče Bohu kwoje
domny a wšcho žiwjenje w nich! Š jenotliwých domow a kwoj-
bow bo lud tworj. Kač pač móže žyłł wobštacž, hdyž šu je-
notliwe džěle kšore, šhnik? A wjele našchich domow je bo-
hužel tajkich, je nimale sa Boha morwých. Kač dolho je
kēm, so tam žaných pacžerjow wjazny nješpěwaja, na porjadne
kēmšchikhodjenje wjazny njedžerža! Dajče Bohu kwoje džěčzi,
wy kšchesczijanšny štaršchi? Nimaja džěčzi ščoncžnje jenož je-
neho pšchecžela? A njejedna bo pola nich wo nježmjertne du-
šche? O so by wam Jesužowe praščenje: Čzeje je šnamjo a
wopižmo? w kwećdomju paliko! Lubny ludo, daj Bohu šažo
kwoju njedželu, kwojatny, knjesowny džěč! Nješrěšch dale i tym,
so ju čzinišch sa najnježwječzišchi džěč žyłłch tydženja! A
tač mohł a dyrbjal hišchže wjele napominacž a proščnjč.
Šene pač mi hišchže na wutrobje leži: Šusto džęknjich
džęč klyšchich a čžitajch: Haj wšchak, ale žyrkej chže se wšchěm
tym jenož knježicž. Š tym dyrbi bo lud traščicž a šchericž.
Njeje dha pač wopravdže móžno, so taškeje šbudneje myš-
licžki wšdacž? Niž šta žyrkej, kač wěščzi ludžo wudawaja,
chže knježicž, ale kwećdomje a w nim a i nim Bóh! Njemóže-
my ničžo pšchecžiwow wěrnosčzi, ale wšchitko sa wěrnosčž! A
wěrnosčž nam to woštawa: Derje tomu ludej, kotrehož Knjes

je jeho Bóh! My džělamy, my bo modlimy, my czečpimy
sa kwoj lud, so by šažo był Boži lud! Š jęnym klowom: My
kšchesczijenjo bo nikomu, šchtož luboščž, wěrnou, džělamu lu-
boščž sa narod a wóčzinu nastupa, njedamy pšchetrjedicž.
Šamjen.

M. w B.

Njemějče lubo tón kweć.

1. Jana 2, 15.

Hłóž: Džerž bo ducho hotowy.

Lubo tón kweć njemějče,
Ani jeho waschne!
Wužiwacž joh' wjekele
Čžłowjekam je štrachne! —
Čžert to chže, so by čze
Šle wšcho potrjediko,
Njesbožo čze šbiko.

Lubo tón kweć njemějče,
Štejče pšchěz' na štraže!
Čžert kęj dawno myšlesche,
Šdyž tón čžłowjek špasche,
Kač by mohł i wutrowow
Wšchitku wěru wubicž,
Dušche šbožnosčž rubicž.

Lubo tón kweć njemějče,
Kiž je hrěchow jama!
Šwět nam mēr dacž njemóže,
Kiž nam Jesuž dawa.
Šladajče, postajče:
Čžašne wšcho tu šhinje,
Šwět bo junu minje!

Lubo tón kweć njemějče,
Boha kweću proščče!
Wón nam pomhacž šamóže,
W wutrobje joh' noščče!
Našchu šahnacž móže,
Boža móž hrěchow nóž
Ščžinicž džěčzi Bože!

Lubo tón kweć njemějče,
Pšchetož to je štrachne!
Šly lóšcht, čžělo kšchizujče,
Kiž je hižo braščne! —
Nje' bo kač, šchtož je wšak
Pšchah toh' kšchizja na bo,
Čžescž dač Bohu šažo!

Lubo tón kweć njemějče
Wěrjazny, ach, ženje! —
We dobrym bo prózujče,
Š Bohom, šjednocženi!
Budžče wšchak prawje tač!
Šchtož tu luboščž kęje,
W njebju luboščž žněje!

Lubo tón kweć njemějče
Bóh kweć budže šbudžicž!
Kubka kębi šhromadžče,
Kiž bo njem'ža šhubicž.

We Bosny bohaty
Wnjebju budže wyškacž,
Slym ho w heli styskacž!

Lubo tón hwět njemějče
Lubo mějče Boha!
Wasche hwětlo pokazče,
Kotrež macže s Boha!
Wjekele na wěczne
Bóh tym hwojim dawa!
Bóh je našcha skaka!

J. W.

Ambrosiuf, Chrysofomuf, Augustin.

(Pofracžowanje.)

3. Augustin běšče 13 lět mlódschi hacž Ambrosius a hyn póhanškeho romškeho wyschka runje kaž Ambrosius a Chrysofomus. Spodžiwne, so czile tsjo biskopjo tamnych cžakow, kotřiz hu bamžow pschetrijehili kaž Luther, hu runje romskich wyschlow sa nanow měli! Augustin ho 13. nashymnika 353 w Thagascze w Numidijskej (w Afrizy) narodzi. Nan rěkasche Patrizius, defurio tam. Macž rěkasche Monnica a běšče kschczena kschesczijanka a jara pobožna. Augustinowe žyłe žiwjenje je nam dospołnje snate s jeho kražneje knihe „Wusnacza“ (Confessiones) a s knihe „Augustinowe žiwjenje“ wot jeho towaršcha Božidija. Tamne wusnacza hu sprawne modlitwy psched wschelowědomnym Bohom. Hdže je cžłowjet, kotremuž móžemy tak hluboko do wutroby pohladacž, kaž Augustinej, cžitajo, sčto wón jako kschesczijan wusnawa, spominajo na hwoje póhanške lěta? Jeho žyłe žiwjenje je se tamnej nam wschitkim snatej modlitwu na 1. stawje jeho wusnacžow s krotka a tola jažnje wosnamjenjene: „Ty hu naž k žebi stworik, našcha wutroba je njespokojna, doniž nje wotpoczjuje w tebi.“ Hnujaze je wožebje, kaž wón hwoju macž, jejnu lubosč a starosč sa njeho, wopřuje. Macž ho njemało prózowasche, hwojeho wobdarjeneho hyna, kiž ho wě pola póhanšich wučerjow srěczniwošč studowasche, wot hordosče hwětneje mudrosče a wot lohseje myšle k wěrijazemu a ponižnemu žiwjenju wodžicž. Ras biskopej storžesche, so drje budže jeje hyn shubjenn; proschesche biskopa s wjele hysami, so by ho wo mlodeho cžłowjeka prózowal. „Ssyn tajkchle hysow njemóže shubjenn hncž“, prajesche trošchtujo biskop.

So pač mlody Augustin žyłe w hrěchach shubjenn njebě, šche, to spólnajemny s toho, so je 13 lět jenej žónskej hwěrnny hnt a so hwojeho hyna Adeodatus, to je „Wot Boha datny“, mjenowa a jeho hwěru woczehnjesche. Tak tež posdžischo ho hyn s nanom wuschczi. Augustin bě wjazny lět s wučerjom srěczniwošč w Rhartagowje a pišasche knihi „Wo rjanym a pschistojnym“, potajkim dobrego wopschijecza. Tele knihi pač šđeržane nješhu.

Jara je ho Augustin toho kač, so je hwojej macžeri do Roma cžeknył, mjes tym so ho tale duschna macž k Bohu modlesche, so by jej hyna wostajik. Macž ho jara starasche, hacž hyn we wulkim měscze do skazjenja njesapadnje. Augustin pač je w Romje jako wučer k cžesczi pschischoł. Wyhokti sa stojnik tam jeho l. 384 do Mailanda porucži a to bě najwážnišchi pucž sa Augustinowe žyłe žiwjenje. Pschetož w Mailandže biskopa Ambrosia sesna. Najprjedy jeho srěczniwošč, potom pač tež jeho wěru pytasche. Nawukny bibliju lubowacž, a sastupi do katechumenow. Tež jeho macž do Mailanda pschindže. Kajku radosč je měka, hdnž w lěcže 387 Ambrosius jejneho hyna s Adeodatom wuschczi! Bórsny na to

ho Augustin do Afriki nastaji; jeho macž pač jemu wumrě w pschistawje Ostium. (Pofracžowanje.)

Džen 10. novembra.

„Wěrnó je, pobožny mnich hyn hnt, a ja hyn s tajkej frutosczu mojemu wustawej (Orden) klužik, so hmem prajicž: Jelisó je hdy mnich s mnichowanjom (Möncherei) do njebies pschischoł, chynł tež ja tam pschincž. To budžeja mi wobhwědcžicž wschitzy moji towaršchojo s kłóschtra, kotřiz hu mje snali; pschetož ja hnt ho, by-li to dlěje trało, do hnjercze martrowal se synu, stražowanjom, modlenjom a s druhim džělom!“ Tak hwědczi našch reformator Luther. Toho dopomúny ho pschezo sažo, tak tež s nowa nětkle, hdnž hwjećimny jeho narodny džěń a narodny džěń našcheje ewangelškeje zyrkwje a wjekelimny ho, so nam Bóh Wótz sažo w Lutherowej reformaziji pokasa tón runy a prawy pucž do njebieskeho doma. Wěrne budže pač to wjekele hagle, hdnž to nětk tež se skutkom a s wutrobu hmy ewangelšzy. Hdnž to nješmny, sjebamny ho, kaž ho Luther jako mnich sjeba.

Zyrkej a stat.

Džen 23. novembra seńdže ho Sakška krajna synoda snowa, so by dale wuradžowala. Zeje džělo je na tsi njedžele wotměrjene a je wulzy wažne. Jedna ho to wo džělenju stata a zyrkwje, wo snowasjarjadowanju w Łužizy a dr. Wono pónđže pschi tym potajkim tež wo to, kělo superintendenturow našcha Łužiza doštanje a hacž hěrbško-němške wožady budža sjednoczene do jeneje superintendentury pod superintendentom, kotřiz je hěrbškeje rěcže móžny. —

Wjednik a pschedhnda towarštwow ewangelško-lutherškeje mužškeje mlódziny, farač Bollrath Müller, je Sakšku wopuschcžik a do farškeho sastojnstwa w Gütersloh sastupik. Na jeho městno hu sa wjednika našcheje mužškeje mlódziny powołany farač Hiede se snutskowneho nižionštwa w Drieždžanach. Njeh ho jemu poradži, hišcže wjazny mlódziny shromadžicž pod khorhoj Jesuša! —

Se Synškeje pschihadžeja naštróžaze powěscze, wožebje s Damaskusa, nam s biblije derje snateho města. Franžowsjojo hu po powěscžach dołho do tutoho města, w kotrymž je wjele kulturnych dopomnjeńkow a drohotnosczow, s kanonami tšleli a wjele škodny načjinili mjes ludžimi a hewak. Chžemy ho nadžijecž, so škoda njeje tak wulka, kaž je to nětkole kšchecž a wožebje, so wojowanje a kónzowanje bórsny sastanje! Po ho pokasowaznyh snamjenjach hrosny strach, so se wscheho toho tam nastanje wojowanje mohamedanow pschecžiwó kschesczijanam. A kschesczijanow křwě hu tam hižo rěki roslate, tam w tutnyh kónčinach Wšškeje.

Japanška ma po najnowišchim ludlicženju s lěta 1924 na 59 138 900 wobndlerjow. Mjes tutny mi je 254 591 kschesczijanow, a to 119 367 protestantow, 75 251 romškokatolskich a 14 620 prawowěrnnyh.

Gžaf je hnada.

(Kónz.)

Farač wsa sažo hwoju bibliju, so by dale džěkał. Wocziniwšchi bibliju, s myšlemi pschezo hišcže pola Davita, ho nadobo na woczinjene městno dohlada; tam stejesche: „Sčtož Bóh je wuczisčik, to tebi njebudž gmejnske.“ Zap. šč. 10, 15. — Njebě tole wotmołwa na praschenje, kotrež jeho runje nadběhowasche? Bóh bě žebi toho njecžisčeho wu-

čijiščil, a nětko by wón chyzl jeho na bok storčičz, dokelž bě pšče gmejnski ja zyrkwinski hamt?

Tak hebi rosmnyklujo heďzesche farar khwiklu; potom stany, so by t Davitej schoł.

Boł hodžiny poďzišcho bėsche Davit po prawje a porjedze swónk, mėchipaczeř a tótka małeje wořadny.

Tute sastojniřtwan njesadźewachu, so mėjesche hiščcze wjele czařa řam sa řebje. Tola, tež tutón wutrjebacz, nawukny. Wjasařche křošcza, kotrež dźeczi potom pšchedawachu.

Davitowe dźelo bě tež, czařnik na wėži naczahowacz. Czařnik pař bėsche jara stary a njeďdźesche s czařom wjazny tak prawje řobu. To cžinjeseche Davitej wjele starosćow. S wolnom iřtwiczi mőžeseche czařnik widźecz; tuž tam pšchi řwjatoku husto řtejeřche, hladajo tam horje, hdžež bě tuto dźeczo jeho hamta, kotrež jemu telko řtarosćow cžinjeseche. Pšchi tym řo tež dohlada, so bě wořoko zyrernika napiřmo; jo cžitajo, řebi wuczita: „Kař khwata czař! — Eřy ty hotowy na wėczny řwař?“

Wot toho dnja hladasche husto horje t czařnitej, mjenje czařnika czařnika brařchnosće dla, wjele bóle tutny řkowow dla. řluboko řdychowasche, hdny řo pšchi tym dopomni, so je na tym byl, řebi řamowólnje pšchiróřšiciz czař pšchihotowanja sa wėcznosć. řa, zyle wėcze, Davit bě wulku řrocžel dopředka řcžiniř, bě řpóřnař a wėďzesche nětk, so je czař hnada!

Po n. K. W.

Wřchelle t blisřa a ř dalofa.

„Sserbřta předarřta konferenza řhromadži řo pónďzeli, 23. novembra dop. 3/4 10 hodž. w Sserbřkim Domje t wařnym wuradźowanjam. Wocžakuje řo, so wřchitzy duchowni pšchiřdu. — Popořdnju je němřta konferenza, na kotrež řarar Lic. Braeunlich se řulzy wo ewangelskim řwjastu porėczi. Tuž niž 30. novembra!

Adventiřtista řetta „Ernřte Bibelforscher“ bě sa tutu nasymu wėřcziřla wulke podeřďzenja w pšchiroďze a do zyla we řwėcze. řeje řniřka „Milijony nětkle řiwny řčłowjekow řmjercze njewopta“, bu tola s wulkej prózu rossčėřjena, a řchtož w njej pšchipowjedane, je drje hiščcze w řiř wjele pomjatk. Tola nětk, hdny nasyma tu, kotraž dyrbjesche to dopjeljenje pšchinjesć, je řajke profetiřke pšchipowjedanje wotmjelřnyřo; řda řo, so řu řabnyř, řchtož wėřcžachu. řle my njeřmėmy to řabnyř, so řu řajkeho wėřcziřli, so řu pšchipowjedali sa wėřne, řchtož tež řim Bóř tón řnjese njeje řjewiř, řchtož tež řim dyrbi potajene wostacz. řny dyrbimy řebi tutu nasymu nimo druhich czařow, řaž řeta 1848, řa řwėřka řřhowacz pšchecziwo řčłowjekam, řiž řzeja wjedźecz, řchtož Bóře řłowo nam nořze řjewiciz, a s dořom řa pominarja, kotrež wřchė lořko wėřjaze a řawjedžene wutrobny pomina, wostacz pšchi cžiřnym řłowje Bóřim a řo wostajiciz řajkeho mūdrowanja.

S Wutřanciz, (řapóřđzene). Pónďzeli, 26. oktobra řwonjachu řwony nascheho Bóřeho doma a řiř řwonjenje bě řrudne řarowanje; pšchipowjedachu, so bě řo Bóřu tomu řnjese řspodobalo, jeneho s naschich najłěřřchich, řajřichž je řiř jeno mařo, s tuteje czařnosće wotwořacz, nascheho lubeho řobu-řbratra řana řchėzu, wumjeřřarja w řornim řbjelřku. řan řchėza bě dořpiř řjane řeta, 70, a je wóřzow wėřje a řėczi řwėřu dźeržal, hacž řunje tež jeho njeje pšchepuřřcziřlo řorjo ani řtarosć. Řóřdu lubu njeďzeli dźėřche se řwoje řwóřbu do Wutřanciz řemřhi. řako my řany řerbřkich Bóřich řřubow wjazny njemėřachmy, dźeržese nam řóřdu druhu njeďzeli

řerbřku Bóřu řřubwu s cžitany, doniž jeho řtaroba njenu-řowasche, řořiciz tutu řřubwu, kotruž s wutrobnej lubosću řserřam t řohnowanju a Bóřu t cžese ři řastawasche, do řwėřneju řukow druheho a młóřscheho. řan řchėza njepodpėrowasche jeno řad s řadu a s pomozu, řtarasche řo tež řwėřu wo řbožo řušche bliřřcheho, so by řu dowjedł t jehnjeczu. řo bě powřchitřownje lubowany, řa to řwėřczi to, so řo zyla wo-řolina jeho řchtwóřřk, 29. oktobra, na řořłednim puczu pšchewoďzesche; bě tola tež řėtdžesřatki dořho řbjelřcžanskej gmejnje w jeje řastojniřtwach řwėřu řřubil. řny řřubimy s nim muřa, kotrehož budžemy s cžeseřowanjom wopominacz. řeho pobořnosć a jeho dowėřu na Bóřa, kotrež jemu tež to cžesře řóřke cžinjeseřtej, a kotrež řtej jeho řwóřbjje se řohnowanjom, budžtej nam s pšchitřadom! řny wořamy řa nim: „řėj nutřny dźak!“ a „Wotpocžuj w mėřje!“ ř. ř.

řa řodny a druge řřadnosće budž tu dopomnjene na řniřzy: „Wotrociz“ a „řjes Bóřa na řwėřze“. ř nimaj macze tamnej w „řomřaj Bóř“ wosjewjenej powjedancžzy, kotrež řtej řo řiř wjele jara řpodobalej; řniřzy řtej pėřnje wuhotowanej a pšchinjeřetej tež wřchė do powjedancžřow řřuchaze wobrašy. řostanjecze wobej řa tuni řjenjes w řsmo-řerjeř řniřarřni.

ř Budnyřřinje řetřach řo se řarym dořřym řnatym. „řřchedženar“ je jeho mjeno. ře řo nastajil na pucz do řerbřřich wořadow a wřow, so by řebi řařo na řeto řnyđenje a pšchebnyř wobřarar, we wřchėch domach, w kotřnyř řo hiščcze řerbřřa řėcž řėczi, w kotřnyř hiščcze řchto řerbřři. řřchedžel „řřchedženar“ — abo řzeřch-li řas řařo, so to njeřabudžesř, řeho zyle mjeno řřnyřheciz, „řřchedženar, řrotřka řa řserřow“ je hiščcze řajři, řajřehož mařch jeho na wobrašu, jenož řwóř řwonřowny wobraš je pšchebarbil, tak řo mi to řnyřdom nad-řpadny. řle to řwonřne njeje to najwařniřche; to je to řnutsřowne. ř na řwojich řnutsřowny ř darach a řubřach je wón jara řohatny, woboje s tym, řchtož cži řa cžitanje a s tym, řchtož cži řa wobřladowanje řobupřchinjeře. ř to wřchar ři-řnar řnyř njemőže, hdny je to řwėřny a řorłimy a woporniwy řserř — ř. profesřor řtta Wicřas-Stollbergřki, — kotřnyř je jemu wuhotowanje wobřarar. Wobrašow najnowřřich ma řnyř řep, a řu řjane a t tomu nastawři a powjedancžřa a řoncžřa a wřcho to, řchtož řserř hewar w řwoje řrotřzy řy-řta. — řole řnajmjeřřřa řzyř dźeřřa řižo wřchė řserřam řđžėliciz wo tutym řarym řnatym, so by wón řa nowe řeto řola wřchė řwojich řnaty řa nimo toho řola nowy řřchecželow pšchebnyřka namakar. řu řo njeřomdžcze, jeho witariz řebi do domu řa řeto 1926!

řiřřowanje:

ř. ř. w ř. řso dźakujřo řa řiř, řpřřchu, so byřchcze řo tež dale řobu řa nasche „řomřaj Bóř“ řarar, wořebje řa to, so by řo wořebje tam cžitalo, hdžež řorjadny řerbřřich Bóřich řřubow wjazny njeje abo do zyla řany ř. Tola tež wřchudžom druhdže řze „řomřaj Bóř“ řnyř witarny. —

ř. ř. w ř. řasř řiř mje wořebje řwjeřeli. řchtož mőřne, řo řtanye. řjed řuž nasche „řomřaj Bóř“ řamőže, řmjertnu njeďzeli řiř wjele řřšřřowacz s Bóřim řłowom a se řwėřcženjom wo řutřnej řrařřnosći nasche řřchescžijanskeje wėřny, a tež wřchėch dopomniciz na to, so wřchitzy wumřėciz dyrbimy, so byřmy mudiř, so byřmy řbőřni byřli! —

ř. ř. w ř. řa řmjertnu njeďzeli. — řic. ř. w ř. řa 1. adwenta. — řřchė pšchinosřki řa řmjertnu njeďzeli maja řo do řořacziz řóřřacz.

řamolwity ředaktor řarar řyřgacz w řořaczizach.